

Skarga wniesiona dnia 24 maja 2004 r. przez Christiana van der Haegena przeciwko Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu

(Sprawa T-189/04)

(2004/C 217/42)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 24 maja 2004 r. do Sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, złożona przez Christiana van der Haegena, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Sébastiena Orlandi, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego CESE/C/02/03 w przedmiocie niedopuszczenia skarżącego do konkursu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ogłoszenie o konkursie przewidywało, że warunkiem dopuszczenia będzie między innymi wykazanie przez kandydata pięciu lat doświadczenia zawodowego w instytucjach europejskich, z tego co najmniej czterech lat w ramach Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i/lub Komitetu Regionów. W pierwszej części konkursu, do którego skarżący zgłosił swoją kandydaturę, ogłoszenie wymagało dodatkowo, aby trzy lata doświadczenia pozostawały w związku z charakterem stanowiska, którego dotyczył konkurs.

Skarżący, który posiadał bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe w różnych instytucjach europejskich, podnosi na poparcie swojej skargi, że ogłoszenie o konkursie było niezgodne z prawem i naruszało art. 27 regulaminu pracowniczego oraz zasady równego traktowania i niedyskryminacji. Według niego nic nie uzasadniało wymogu doświadczenia zawodowego nabytego wyłącznie w ramach Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i/lub Komitetu Regionów, z wyłączeniem innych instytucji europejskich.

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Flex Equipos de Descanso S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-192/04)

(2004/C 217/43)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Flex Equipos de Descanso S.A., z siedzibą Madrycie (Hiszpania), reprezentowaną przez R. Ocqueta, lawyer.

Legget & Platt, Inc. była również stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie R 333/2003-1 oraz o jej zmianę w części, w której oddaliła ona dowód zgłoszony przez podmiot wnoszący sprzeciw oraz w części, w której oddaliła ona sprzeciw B-386088;

- przekazanie sprawy Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego oraz nakazanie mu odmowy rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 1607167 „LURA-FLEX” dla wszystkich produktów, które ma on chronić;

- obciążenie pozwanego kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Legget & Platt, Inc.

Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku

Znak słowny „LURA-FLEX” dla produktów z klas 6 i 20 (zestawy sprężynowe do wmontowania w meble, łóżka, materace i siedzenia; meble, łóżka, pościel, materace,...) (nr 1607167)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie:

Fabricas Lucia Antonio Betere S.A., obecnie Flex Equipos de Descanso S.A.

Znak lub oznaczenie, na który powołano się w sprzeciwie

Hiszpańskie rejestracje znaku towarowego dla znaku graficznego „FLEX” dla produktów z klas 6 i 20 (metalowe materiały konstrukcyjne, metalowe ramy łóżkowe, łóżka, materace różne z metalowymi sprężynami, meble,...) a także renoma tych znaków w odniesieniu do wszystkich rodzajów łóżek, materacy i poduszek.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania wniesionego przez Flex Equipos de Descanso S.A.

Zarzuty: Naruszenie zasady 18 ust. 2 oraz zasady 22 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽¹⁾ oraz prawa podmiotu wnoszącego sprzeciw do bycia wysłuchanym zgodnie z zasadą 18 rozporządzenia, a także naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94 ⁽²⁾.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).
⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Gul Ahmed Textile Mills Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-199/04)

(2004/C 217/44)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Gul Ahmed Textil Mills Ltd z siedzibą w Landhi, Karachi, (Pakistan), reprezentowaną przez L. Ruesmann, lawyer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada on cło antydumpingowe na towary skarżące;
- obciążenie kosztami Rady.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca jest pakistańską spółką, która produkuje bieliznę pościelową i eksportuje ją do Unii Europejskiej. Produkty tejsze Spółki podlegają cłu antydumpingowemu nałożonemu zaskarżonym rozporządzeniem. Skarżąca powołuje następujące zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności przedmiotowego rozporządzenia:

- naruszenie art. 5 ust. 7 i 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ oraz art. 5.1 i 5.2 Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu, w zakresie wszczęcia dochodzenia. Skarżąca podnosi, iż skarga, na podstawie której wszczęto dochodzenie, była oczywiście niewystarczająco uzasadniona zarówno w odniesieniu do przedstawionych faktów jak i argumentacji przemawiającej za wszczęciem dochodzenia,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 2 ust. 3 i 5 i art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego w zakresie obliczenia normalnej wartości,
- naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/96 oraz Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu oraz obowiązku podania wystarczającego uzasadnienia w myśl art. 253 (WE) w związku z dostosowaniem z tytułu cła zwrotnego przy porównaniu normalnej wartości i ceny eksportowej,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu w zakresie stwierdzenia istnienia istotnej szkody, jak również ustalenia związku przyczynowego między domniemanym przywozem dumpingowym a domniemaną szkodą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 66 z 4.3.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Autonomiczny Region Sardynii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-200/04)

(2004/C 217/45)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Autonomiczny Region Sardynii, reprezentowany przez Domenico Dodaro, avvocato.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której stwierdza, że pomoc przewidziana przez Włochy na podstawie art. 5 ustawy nr 22 Regionu Sardynii z dnia 17 listopada 2000 r. nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.